

Бароните, които се бяха изтегнали по миндерите и по килимите на земята, пригласяха провлачено. И това бе всяка вечер, непрестанно. След игри, танци, песни и вино, Роберт разпиляваше часовете, които бяха нужни за спасението на разнебитената империя. За хорски очи той бе изпратил дворянина от Арас с послание до Френската кралица, регентката на малолетния Людовик Девети, като молеше помощ и закрила за "Нова Франция". Закрила от кого? Имаха ли брой връговете на тая неустойчива империя? Ватаци от юг, Комнен от запад, Иоан Асен от север. И на тримата окото бе насочено към Константинопол. Ако градът не бе загубен още, то се дължеше повече на съперничеството на тримата. Но нима той не беше застрашен повече от вътре, отколкото от вън? Носеше се мъква, че венецианците решили да пренесат столицата си ~~вот~~ Венеция в Константинопол, където се намираше всъщност истинската им сила. А в царския град нямаше да има едновременно място за дож и за император.

Танцува^ачките извиваха в гъвкави чърти стройните си златисти тела, полузакрити от пестрите буна. Свежата им плът трепереше в лъскава хубост, едрите им очи блестяха като черни елмази, между дългите копринени ресници. Те закриваха начервените си лица с булата после внезапно ги откриваха, загръщаха се, обвиваха се в прозрачните свили, разперваха ги като крила.

Изведнъж Бланш скочи.

С бързо движение разпиля буйните си коси. Черните къдри паднаха като лъскава, тежка наметка връз плешите ѝ. Бялата руба се изви като буреносен вихър. Тя хвърли златните си сандали. Отметна глава назад. Каносаните ѝ нокти описаха алени черти във въздуха. Барабанчетата промениха ритма си. Техният глух бавен удар, който подчертаваше ленивия напев на флейтите, изведнъж се сепна, доби дързост, оживи се в буйност.

Роберт се попривдигна, подпря се на лакета си, отвори очи, подаде да му се сипе вино. С премрежен взор той следеше плавния